

[Rytter.]

stolene, der afgør Spørgsmaalet, er, at der staaer Aktor og Defensor over for hinanden, men det er ikke Tilfældet, naar Politiet afgør Spørgsmaalet. Og Domstolenes Kendelse kan appelleres og undergives det offentliges Kontrol. Det er Fordelen ved Domstolene contra Politiet. Derfor kan vi heller ikke gaa med til Bestemmelserne i §§ 194 og 783.

Saa kommer jeg endelig til den tredje Gruppe af Regler, nemlig angaaende Ransagning. Ogsaa her gaar man videre. Den ærede socialdemokratiske Ordfører kan godt sige, at det kun er Smaating. Ja vel, i den ene Lov er det Smaating, i den næste er det ogsaa Smaating, men det hele Billede, som vi efterhaanden faar frem, er, at der gaar mere og mere Magt over til Politiet. Ransagning er et meget indgribende Skridt — ganske vist er Beslaglæggelse et endnu videre gaaende Skridt, men Ransagning er ogsaa vidt gaaende. Her foreslaar man at give Politiet Ret til at afgøre, om Ransagning kan finde Sted. Naar Domstolene er med, har vi det Værn, der ligger i Aktor og Defensor, og i, at Kendelsen kan appelleres o. s. v. Det har vi ikke, naar det alene er Politiet, der træffer Afgørelsen. Derfor er vi imod, at man giver Politiet denne Ret og oven i Købet nu gaar saa vidt, at det ikke alene gælder i Statsadvokat-Sager, men ogsaa i Politisager. Jeg forstaar godt, at det, man tænker paa, er Smuglerne, og selvfølgelig maa man have Regler derom, men det kan vi ogsaa godt have, selv om det er Domstolene, der skal træffe Afgørelsen. Domstolene er nu om Stunder saa lette at faa i Tale; det maa kunne ordnes paa denne Maade.

Men samtidig indfører man en Regel, der efter min Mening er uhyre farlig. Man foreslaar: Ransagning kan foretages, selv om den sigtede ikke er til Stede, ja, man kan ligefrem bestemme, at han ikke skal være til Stede. Hvad vil det dog sige, at man udelukker vedkommende fra at være til Stede under Ransagning? Er det ikke at gaa alt for vidt? Det er jo netop en Fordel, at sigtede er til Stede, kan se, hvad der sker, og kan gøre Vrøvl straks. Bagefter vil han have det i sin Magt at mistænkeliggøre dem, der har foretaget Ransagningen, selv om der er Vidner til Stede. Det vil være let ved Ransagningen at stikke et eller andet til Side, og saa kan vedkommende bagefter mistænkeliggøre dem, der har foretaget Ransagningen, og sige: Der er forsvundet de og de Sager. Det kan han ikke gøre, naar han har væ-

ret til Stede. Man henviser til, at der er Vidner til Stede. Ja, men de ved ikke, hvor de bestemte Ting er, og roder man i en Skrivebordsskuffe, vil der let kunne forsvinde noget. Derfor er det en Fordel baade for Politiet og den paagældende selv, at han er til Stede. Hvor jeg har med Ransagning at gøre, har jeg forbudt de to Mænd fra Retten, som skal foretage Ransagning, at gaa ind alene, der skal altid være Vidner, og helst af Familien. Vedkommende selv kan ifølge Sagens Natur ikke komme til Stede — det drejer sig nemlig om Dødsboer. Det er strengt forbudt dem at gaa ind, selv om de er to; de skal have andre med, for at der ikke skal komme Mistænkeliggørelse bagefter. Det er forbudt i en saadan Grad, at man har krævet deres Underskrift paa, at de er indforstaaet med det og ved, hvad de risikerer, hvis de alligevel gør det. Jeg ser paa det som en yderst farlig Sag, at man skulde kunne foretage Ransagning, uden at vedkommende er til Stede. Jeg kan heller ikke se, hvad Nytte det er til; jeg kan ikke se, hvad det i det store og hele kan komme til at skade, at man ikke kan det; at det i enkelte Tilfælde skader, kan ikke have noget at sige; det er Principerne, det her kommer an paa. Jeg vilde ønske — men det kan maaske drøftes nærmere i Udvalget, den ærede socialdemokratiske Ordfører kom ikke i sin rent objektive Gennemgang af Paragraferne ind paa det —, om det ikke vilde være fornuftigt ved Ransagning at gennemføre nogle af de Regler, som gælder for Beslaglæggelse, saaledes at Ransagning og Beslaglæggelse i mange Henseender var undergivet samme Regler.

Medens jeg er ved Spørgsmaalet om Ransagning og Beslaglæggelse, vil jeg fremdrage et andet Spørgsmaal, som efter min Mening berører dette i høj Grad, og hvor jeg for mit Vedkommende kunde ønske en Bestemmelse gennemført. Det drejer sig om de meget omtalte Telefonaflytninger. Hvad er Telefonaflytning? Er det Ransagning? Er det Beslaglæggelse? Eller hvad er det i det hele taget? Jeg vilde ønske, vi vidste, hvordan det forholder sig med Telefonaflytning, at vi fik oplyst, med hvilken Hjemmel man foretager den. Og hvis man mener, at den har sin Hjemmel i Sagens Natur, var det saa ikke praktisk at faa det ordnet ved en Lovregel, saaledes at det ikke overlades til de øverste Politimyndigheder — eller for Resten ogsaa i visse Tilfælde til en vis Grad til meget underordnede Politimyndigheder — at af-